

ПРИЛЕПИТЪ

Легенда

Много години Богъ не слизалъ на земята. Единъ день той казалъ на едно ангелче:

— Хваркатичко, я нарами торбичката. Ще слѣземъ долу. Искамъ да видя, дали всичко тамъ е добро.

Слѣзли. Харесало имъ всичко. И хората. Защото тѣ нѣкога живѣели като братя.

— Сега, дѣдовото, — казалъ дѣдо Господъ на ангелчето — иди кажи на дѣда си Илия да дойде съ колесницата да ни откара. Уморихъ се. Не ми се връща пешъ.

Хваркатичкото радостно плеснало крилца и отлетѣло. Не се минало много — изгърмѣла колесницата на Св. Илия.

Ангелчето скочило отъ нея. Поклонило се на дѣдо Господа. После се затекло въ една близка нива, намѣрило единъ житенъ снопъ и го намѣстило въ колесницата.

— Ти, дѣдо, — казало то — седни ей тука на мекичко, а ние съ дѣда Илия ще караме конетѣ.

— Дѣдо Господъ помилвалъ кждравата главичка на ангелчето и се покачилъ. Конетѣ на Св. Илия понесли колесницата.

Минали се години. Еднажъ св. Илия отишълъ на гости у дѣдо Господа.

— Дошълъ съмъ ти, Господи, — започналъ още отъ вратата той, — хемъ на гости, хемъ да ти се оплача.

— Отъ що?

— Ей отъ тѣзи нѣ гадина, — казалъ Св. Илия и подалъ на дѣда Господа едно малко мишенце. — Не знамъ, отъ кжде сж се завѣдили у дома. Пъкъ и въ св. Петровата кжща минали. Сума пакостъ правятъ.

— А, това сж мишки! Що щатъ тукъ? Азъ съмъ ги създалъ. Но за земята. На небето тѣ не ни трѣбватъ.

— Че защо си далъ тая пакостъ на хората? — очудилъ се Св. Илия.

— За храна на нѣкои животни. Пъкъ и тѣ не